



Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

VI. Vtrum per pœnitentiæ sacramentum merita bonorum operum reuiuiscant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

mortale extingtorum, de qua sectione sequenti agendum est.

SECTIO VI.

Virum per Pœnitentiæ Sacramentum merita bonorum operum reviviscant.

DEDVPLICI bonorum operum genere quaestio proposita intelligi potest; primò de illis, quæ in statu peccati mortalis exercentur, & vocantur mortua; secundo de illis, quæ in statu quidem gratiæ facta sunt, sed statum per peccatum mortale labefactato, vim quoque suam meritum amiserunt: De utrisque igitur quaeritur, an per gratiam in Sacramento Pœnitentiæ acceptam quoad meritum reviviscant: pro cuius resolutione.

Dicendum 1. opera bona facta in statu peccati mortalis nihil unquam homini justificato ad gloriam consequendam profutura esse. Ita S. Thom. q. 89. a. 6. & constat ex illis, quæ in priore huius operis parte tract. 6. à nobis dicta sunt de conditionibus operis vitæ æternæ meritorii, quorum prima & præcipua hæc est, ut fiat ab homine in statu gratiæ sanctificantis; unde S. Aug. tract. 71. in S. Ioan. exp. cans hæc Christi Domini verba *Sine me nihil potest fieri*, dicit, opera fidelium à Christo Domino per peccatum mortale excisorum nihil illis ad vitam æternam consequendam prodesse: quod quamvis verum sit, rectè nihilominus monet S. Doctor in responsione ad 3 non esse peccatis inutilia eiusmodi opera bona in statu peccati mortalis facta, ut fufius explicavimus in cit. tract. 6. unde S. Hieron. in cap. 1. Aggæi, *Si quando videris, inquit, inter multa mala opera facere peccatorum quemquam aliqua qua iusta sunt; non est tam iniustus Deus, ut propter multa mala obliviscatur peccatorum bonorum.*

Dicendum 2. bona opera in statu gratiæ sanctificantis facta, & per peccatum mortificata, huius Sacramenti virtute reviviscere; ita ut ius, quod homo sibi ad æternam gloriam

gloriam per opera illa acquisiverat, eidem restituatur; proindeque etiam gratia sanctificans per peccatum mortale deperdita, in qua fundatur ius illud & meritum ad aeternam gloriam. Ita S. Doctor 89. a. 5. & probatur 1. ex illis Apostoli verbis ad Galat. cap. 3. *Tanta passi estis sine causa? si tamen sine causa.* Quib. alloquens ipsos Galatas ob susceptam Christi fidem multa perpeffos, & postea in peccatum mortale lapsos declarat, quod, quamvis in illo statu peccati mortalis bona illa opera essent ipsis inutilia, si tamen per veram poenitentiam converterentur, non fore frustra, & inutiliter ab illis facta. Ita hunc locum explicat S. Hieron. in illud caput, ubi sic loquitur; *Qui ob Christi fidem laboraverit, & postea lapsus fuerit in peccatum, non perdet merita sua, si ad pristinam fidem & studium revertatur.*

Probatur 2. ex Concilio Trid. sess. 6. cap. 16. ubi ait, *Iustificatis hominibus, si vana acceptam gratiam perpetuo conservaverint, si vana amissam recuperaverint, proponenda esse Apostoli verba: 1. Cor. 15. stabiles estote, & immobiles: abundantes in opere Domini semper, scientes quod labor vester non est inanis in Domino. Et Hebr. 6. non enim iniustus Deus, ut obliviscatur operis vestri &c.* Quo loco notanda est distinctio gratiae perpetuo servatae, & gratiae amissae sed recuperatae; quae videretur inutilis, nisi Concilium intelligeret per Poenitentiam pristina merita instaurari ut docet Gamachus cap. 27. de Sacram. Poenit. ubi etiam addit ex S. Doctore gratiam illam habitualement per peccatum deperditam reparari per Poenitentiam in maiori vel minori gradu; iuxta maiorem vel minorem devotionem ac dispositionem ipsius poenitentis; quod etiam prius docuerat Hugo à S. Victore lib. de Sacram. part. 4. c. 19. & S. Bonav. in 4. dist. 14. part. 2. art. 2. quaest. 3.

Quaes an, sicut bona opera mortificata per Poenitentiam reviviscunt, sic è contrario peccata in Sacramento Poenitentiae semel remissa per subsequens peccatum mortale redeant quoad reatum tam culpae quam poenae. Respondet S. Doctor. q. 88. a. 1. peccata semel remissa nunquam postea redire; quod probari potest ex variis scripturae locis.

ex locis: Ezech. 33. *Impietas impii non nocēbit ei, in quaerenda die conversus fuerit ab impietate sua*; Mich. 7. *Proiciet in profundum maris omnia & peccata nostra: quibus & aliis similibus loquendi modis significatur, Deum absolute & independentem ab eventu futuro poenitentibus peccata remittere: quō etiam spectat illud Rom. 11. *Sine poenitentia non dona Dei.* Probari deinde potest autoritate Gelasij Pape cap. *Divina*. de Poenit. dist. 4. ubi dicit, quōd *Divina poenitentia peccata dimissa in ultionem venire non sinit.**

Quamvis autem peccata jam condonata, nec formaliter, nec materialiter ob sequentem lapsum non redeunt, redeunt tamen virtualiter, in quantum aggravatur peccatum subsequens propter circumstantiam ingratitudinis erga Deum, a quo tam misericorditer precedentia peccata condonata fuerant; & hæc ingratitudo tanto gravior se censetur, quanto plura & atrociora delicta fuerunt dimissa. Quamvis autem hæc ingratitudo novum peccatum notabiliter aggravet, non est tamen speciale peccatum, ut eo distinctum ut docet S. Thom. a. 4. nisi in eo casu, in quo contra Deum peccaretur ex formali expresso que contra partem beneficii ab eo accepti.

SECTIO VII.

Quid sit contritio in genere.

EXPLICATIS iis, quæ ad naturam effectusque huius Sacramenti pertinent, nunc de singulis illius partibus agendum est, atque in primis de contritione, quæ in genere secundum mentem, Conc. Trid. sess. 14. cap. 4. definitur: *Animi dolor, ac detestatio de peccato commissum proprio non peccandi de cetero.*

Dicitur, *Animi dolor*, ut significetur, contritionem non in appetitu inferiori, sed in voluntate sedem habere, quæ in dolore sensibili, sed in dolore spiritali, qui solus voluntatis proprius est, consistere.

Dicitur deinde, *Detestatio*; ut exprimat odium peccati commissi, ex quo dolor ille solet oriri, vel quod in ipsa dolore